

Ed Macy

PILOTEM APACHE

OMNIBOOKS

Copyright © 2008 by Ed Macy
First Edition: 2008
© Translation Vlastimil Dominik
ISBN 978-80-905232-2-7

PILOTEM APACHE

Ed Macy

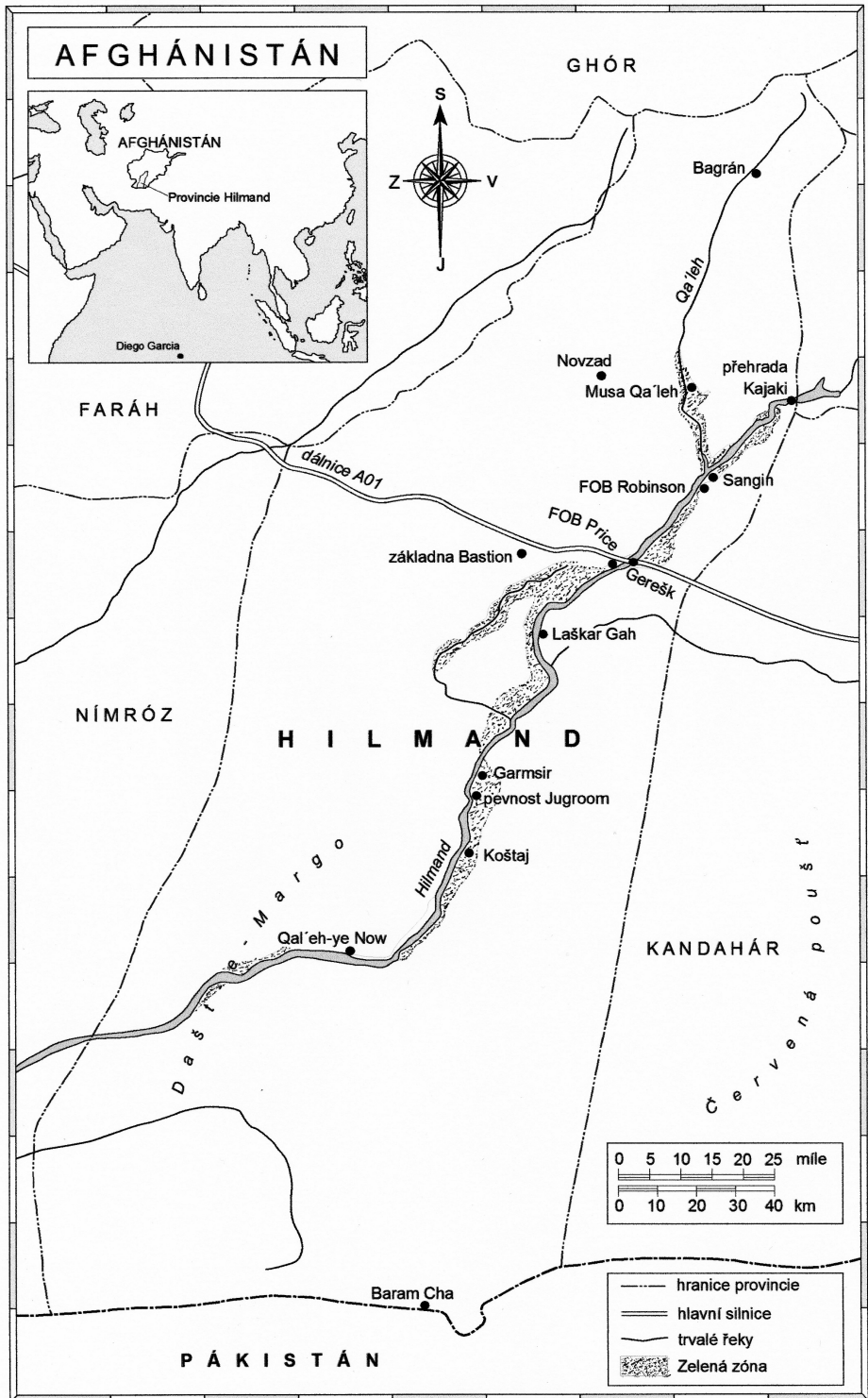
DRAMATICKÉ ZÁŽITKY BRITSKÉHO PILOTA
V AFGHÁNISTÁNU

OMNIBOOKS

2012

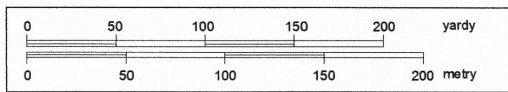
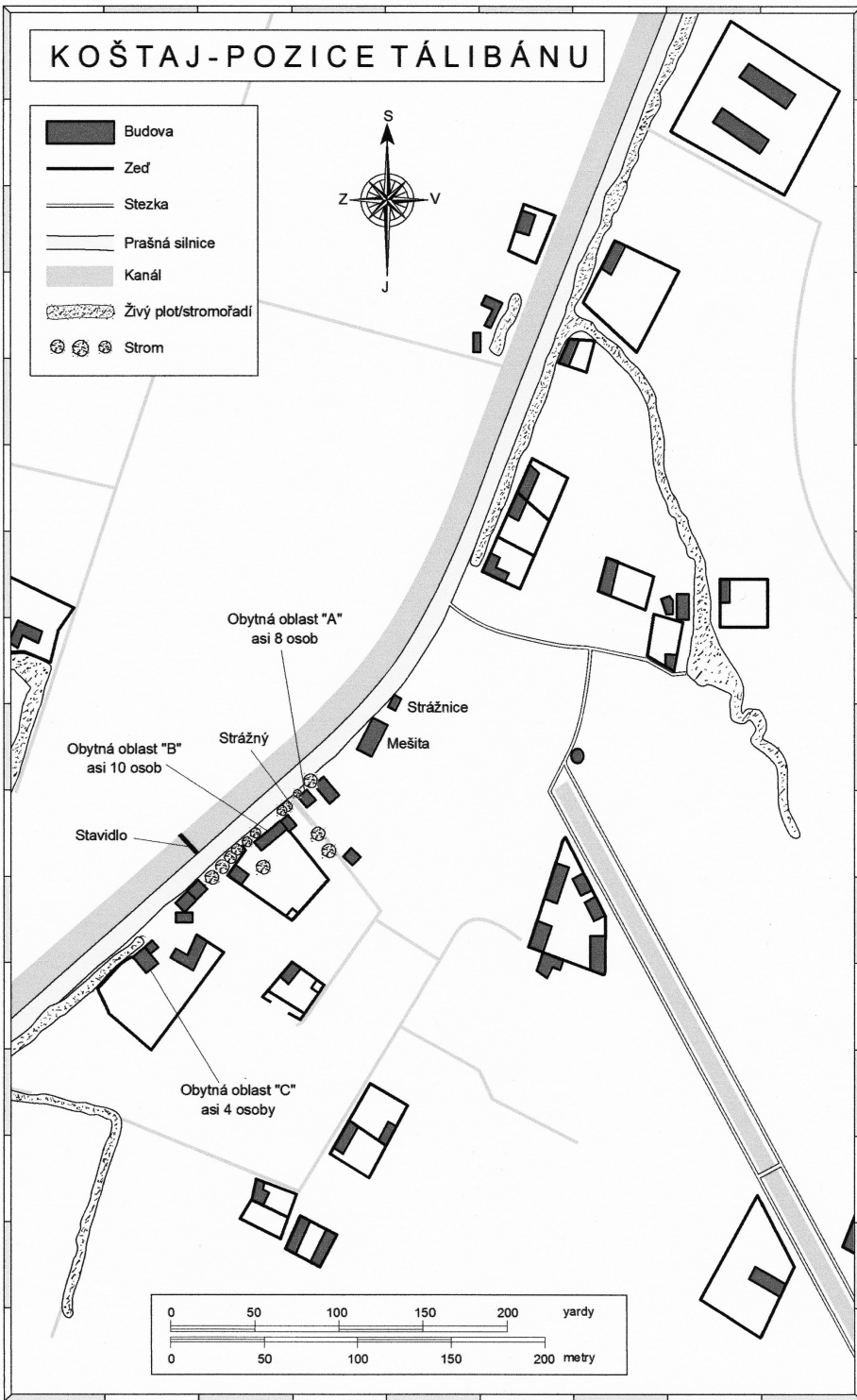
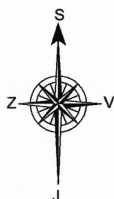
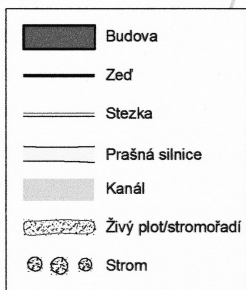
Tuto knihu věnuji Mathewovi Christopherovi Fordovi

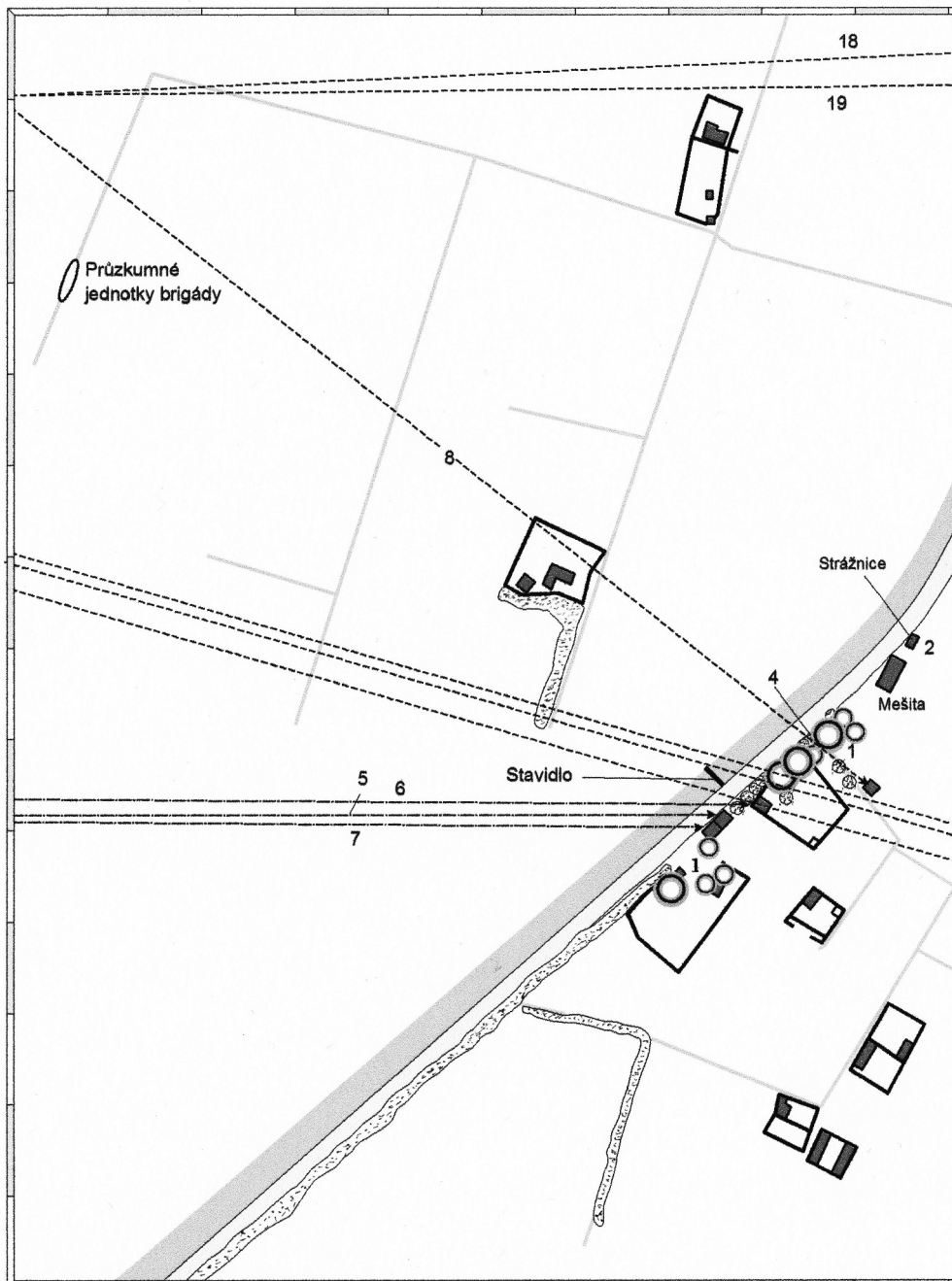

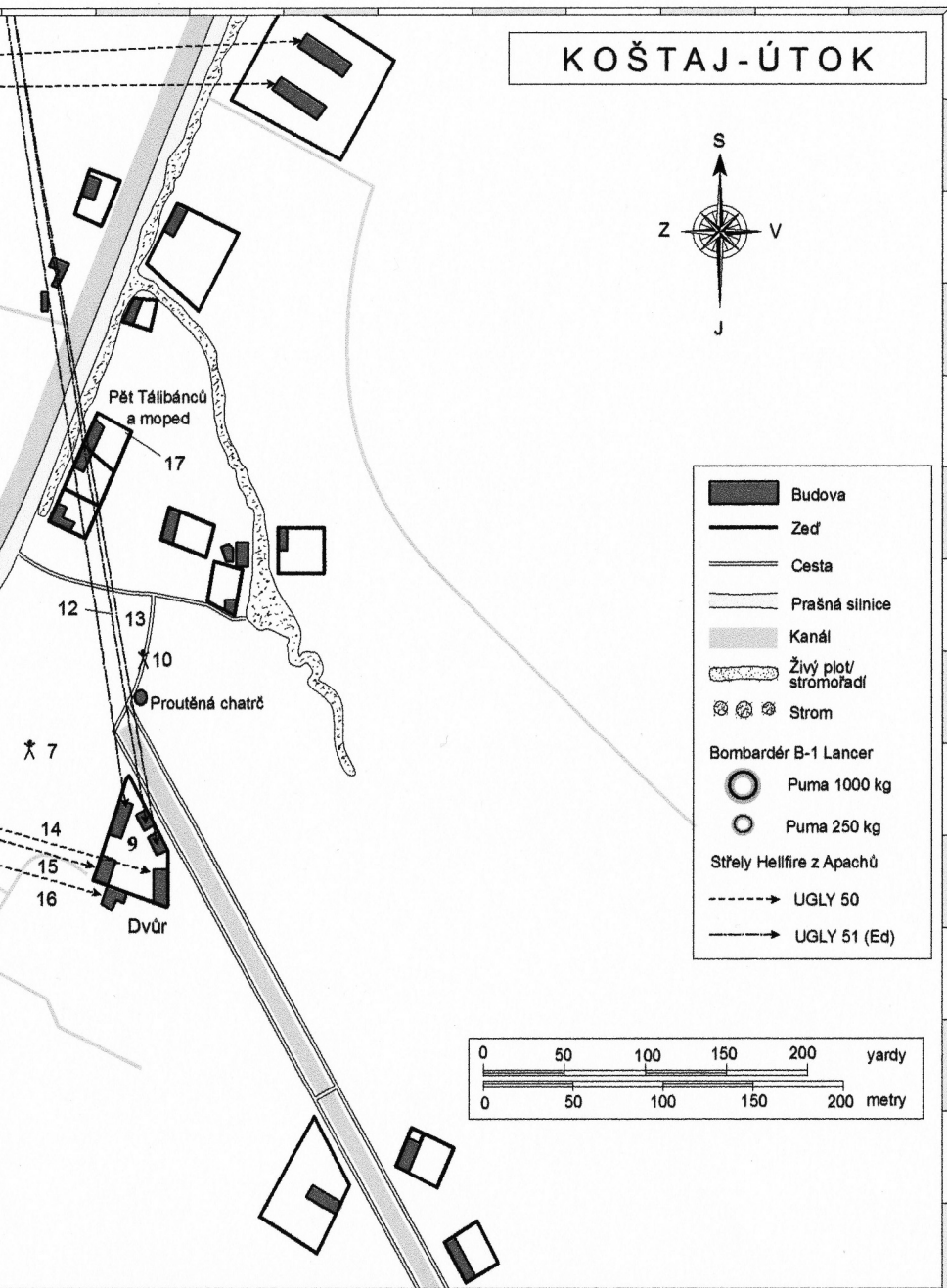
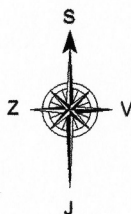
KOŠTAJ-POZICE TÁLIBÁNU

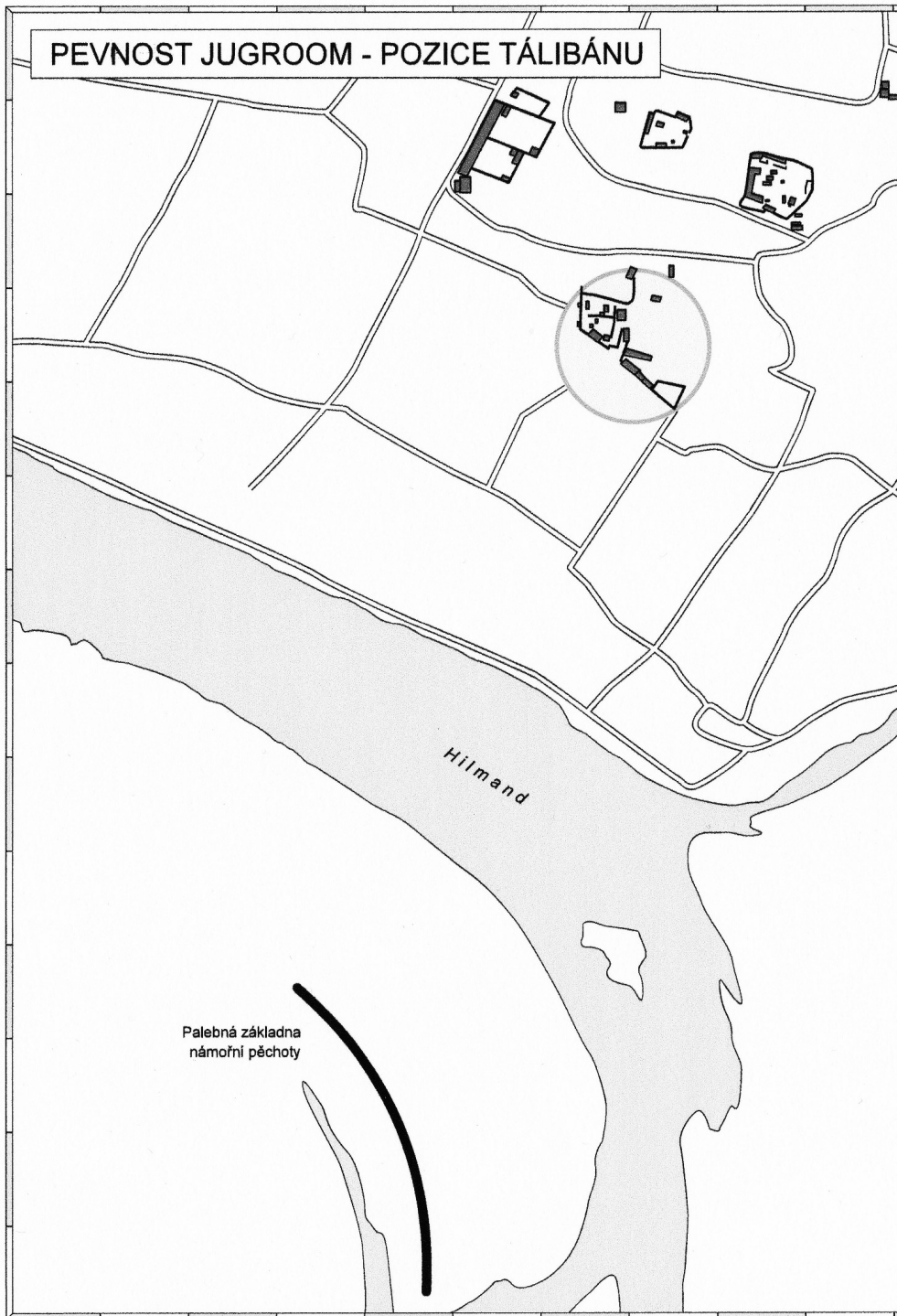
Pořadí událostí: 1/ Bombardér Lancer shazuje 4 pumy 1000 kg a 6 pum 250 kg. 2/ Ugly 50 likviduje severního strážného ve strážnici. 3/ Ugly 51 ničí severní polovinu dvojité budovy. 4/ Ugly 50 likviduje druhou stráž v postavení u zdi. 5/ a 6/ Pň jednom náletu Ugly 51 důkladně ničí střelami Hellfire severní polovinu zdvojené budovy a strážnici. 7/ a 8/ Ugly 50 likviduje uprchlíka, unikajícího z mešity na východ, a pak střílí Hellfire na poslední zbývající budovu v cílové oblasti. Mise je úspěšná - první útok AAC v hloubce nepřátelského území.

KOŠTAJ-ÚTOK

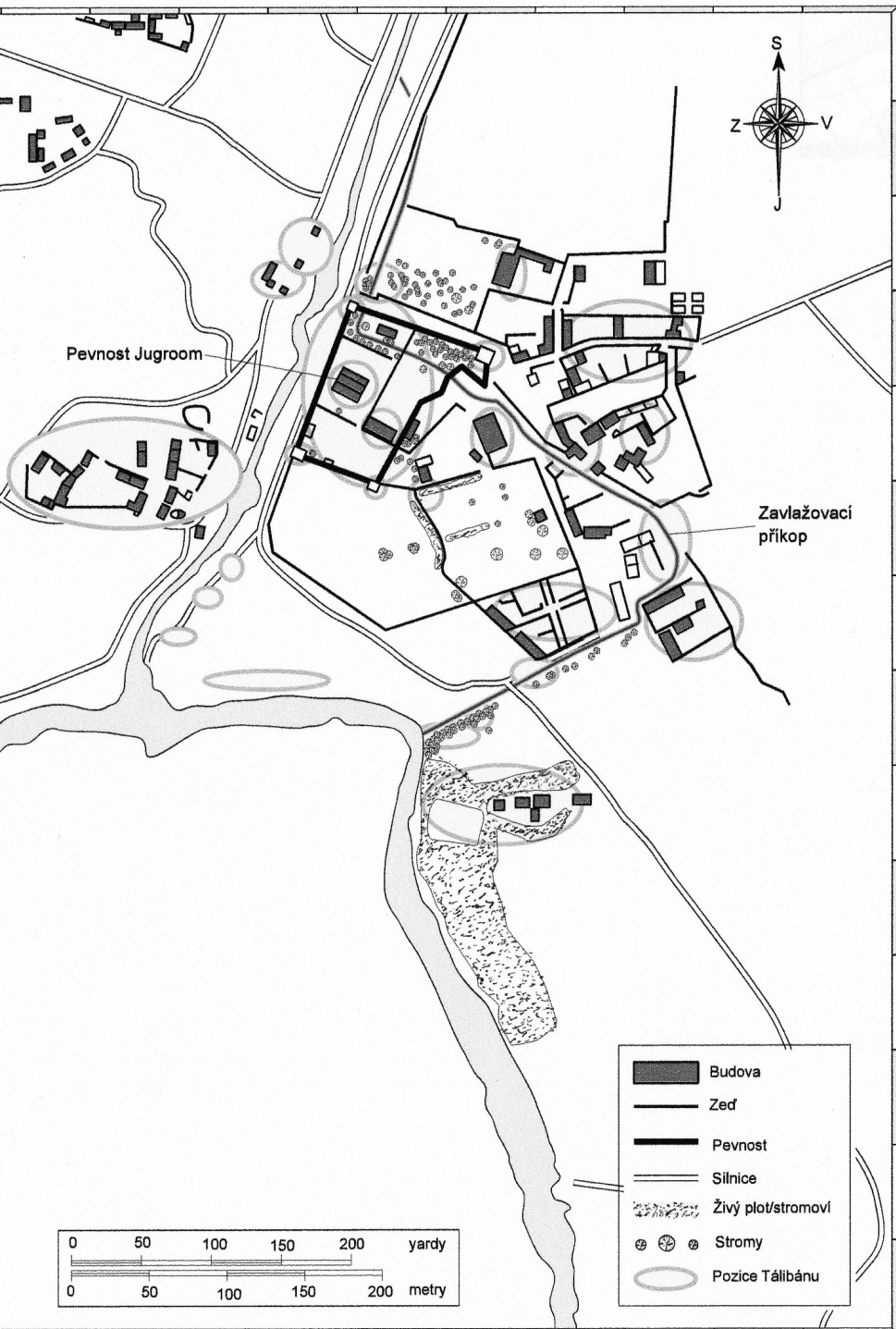
9/ Apache se vyslačkou dovidají a vysokých velitelích Tálibánu ve dvoře. Ugly 51 zabijí Tálibánce běžícího na jih směrem ke dvoru. 11/ až 13/ Ugly 51 ničí třemi zbývajícími střelami Hellfire tři budovy v severní části dvora. 14/ až 16/ Ugly 50 ničí tři budovy v jižní části dvora. Mise je úspěšná - nikdo neunikl, Tálibánští velitelé zabití. 17/ Na základě další zprávy vyslačkou zabijí Ugly 51 raketám Flechette pět Tálibánců. 18/ a 19/ Ugly 50 střílí své dvě poslední střely Hellfire na dvě velké stodoly severovýchodně od kanálu.

PEVNOST JUGROOM - POZICE TÁLIBÁNU

Palebná základna
námořní pěchoty

Hilmand

PEVNOST JUGROOM - APACHE V PEVNOSTI

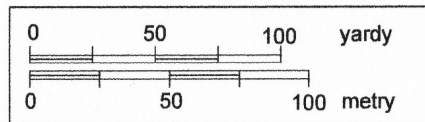
Pevnost Jugroom

Puma 1000 kg kryjící
přilet Apachů

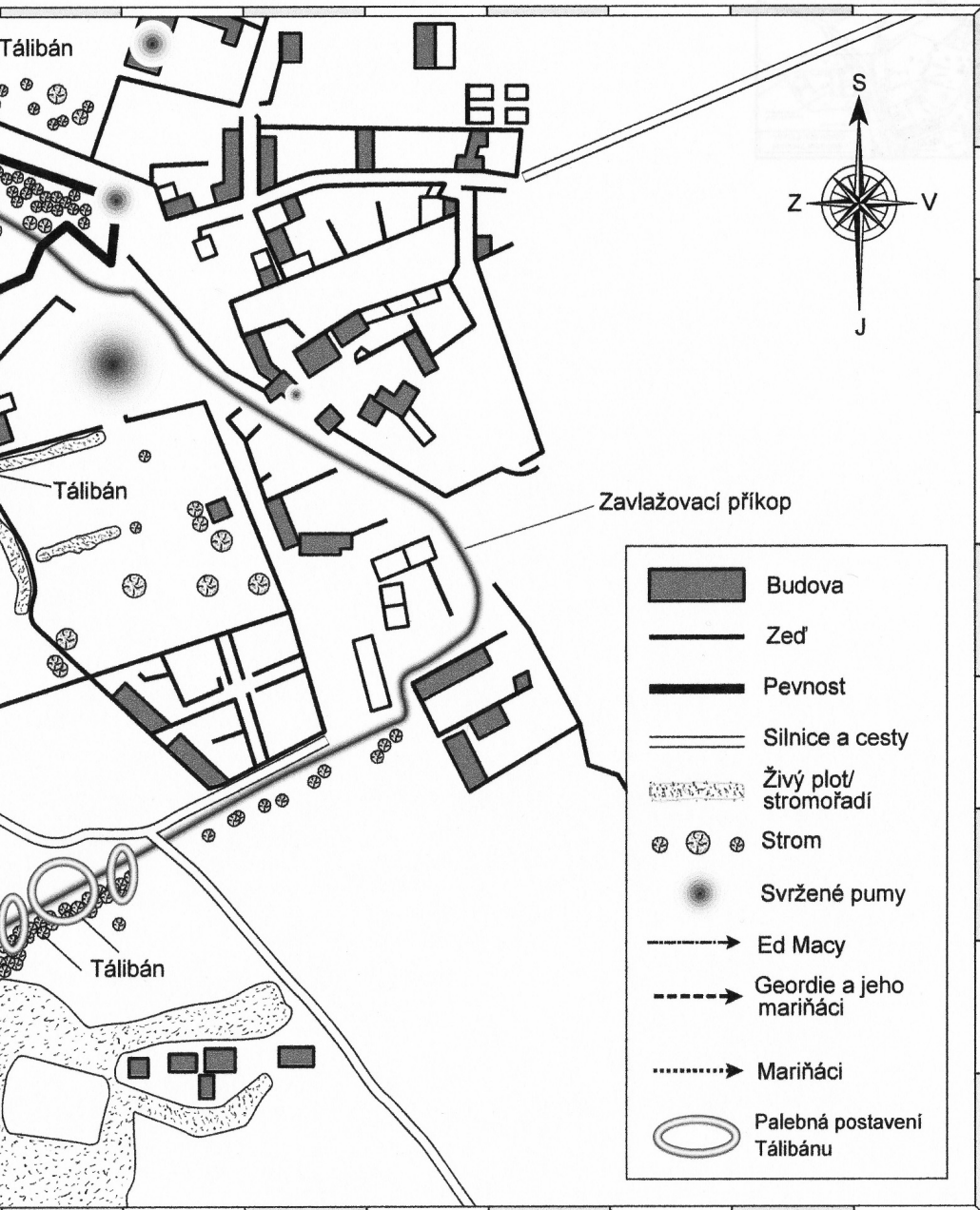
Mathew Ford

UGLY 50

UGLY 51

Následující text je popisem bojových operací v Afghánistánu během několika měsíců roku 2006 a 2007, na kterých se podílela 656. letka vojenského letectva. V době, kdy šel do tisku, nebylo ještě vedeno vyšetřování ohledně smrti příslušníků Britské armády a Královské námořní pěchoty. Autor události popsal na základě všech svých znalostí, věrně a přesně a jakákoliv urážka nebo újma zde popsaných nebo zmíněných osob nebo jejich rodin je neúmyslná. Vydavatel jakékoliv nepřesnosti v dalších vydáních rád opraví.

V několika případech byla totožnost osoby změněna kvůli ochraně její a její rodiny.

Poznámka překladatele:

V textu knihy je celá řada zkratk, odborných termínů a slangových výrazů. Jejich vysvětlení je ve slovníčku na konci knihy.

PŘEDMLUVA

27. června 2006

8:49

Letmo jsem pohlédl na digitální hodiny vpravo nahoře na palubní desce. *Do prdele*. Paragáni byli na zemi teď už skoro třicet minut a mě začínal polévat pot. Čím déle jsme zůstávali na jednom místě, tím víc času jsme dávali Tálibáncům k tomu, aby si připravili útok.

Udržoval jsem pořád stejný jemný tlak na páku cykliku a pokračoval jsem v kroužení širokým obloukem vpravo směrem ke slunci. Přes okno kokpitu z plexiskla jsem na tváři cítil jeho teplo. Bude to další parný den.

Šest set metrů pod námi paragáni dokončovali prohledávání prvního pole. Bylo dvakrát tak velké než hřiště na fotbal. Museli prohledat ještě jedno stejně velké. Polovina z nich procházela v rojnici po jeho délce se zbraněmi připravenými k palbě. Ostatní je kryli z křoví a podrostu podél jižní strany. Velitel roty a jeho radista šli těsně za rojnicí a přecházeli od západu k východu.

Na poli bylo něco zaseto, ale jenom před nedávnem. Pro tentokrát to nebyl mák na opium. Velká část plochy pole byla holá tmavá hlína, což hledání usnadňovalo, ale paragáni se i tak museli pohybovat strašně pomalu, protože pátrali i po tom nejmenším náznaku místa, kde se nacházeli dva pohřešovaní příslušníci SBS. Mohlo jim k tomu pomoci cokoliv – útržek látky, vystřílené nábojnice, zaschlá krev.

Od našeho příchodu jsme nezahlédli ani známku přítomnosti KIA nebo MIA. To nevěstilo nic dobrého.

Vzlétli jsme za svítání po vyhlášení poplachu, abychom vystřídali dvojici Apachů, které byly u Sanginu před námi. Byl to Tým pro reakci na mimořádné události (Incident Response Team – IRT), pro nějž byl poplach vyhlášen před třemi hodinami. Byla to dlouhá noc.

Během startování vrtulníku a jeho přípravy k letu jsme byli rychle seznámeni s terénem.

Malý tým SBS sebral v naprostém utajení ve 3 hodiny ráno z jedné vesnice blízko města v severní části provincie Hilmand čtyři organizátory Tálibánu. Tento tým byl z Force 84, britské složky velitelství Spojených speciálních jednotek. Místní posádka výsadkářů v oblastním středisku Sangin o této akci neinformovali, což byl běžný postup speciálních jednotek, aby zajistily naprostou bezpečnost operace. Bylo to stejné, jako když jsem létal na Balkáně v devadesátých letech.

Zadržení probíhalo úplně bez problémů. Ale na zpáteční cestě byl tenhle zatýkácí tým přepaden ze zálohy velkou a velmi agresivní skupinou Tálibánu, která chtěla dostat své lidi zpátky. V čele jedoucí Land Rover byl zničen prvním nepřátelským RPG. Potom následovala intenzivní přestřelka a zoufalý hon po polích. Tento elitní tým SBS pronásledovalo nejméně sedmdesát Tálibánců.

Z kritické situace se dostali až po třech hodinách díky četě rozhodných Gurkhů, kteří se dvakrát probjovali přes tálibánskou linii, a díky letecké podpoře dvou Apachů z malé výšky, jednoho proudového letounu A-10 a dvou Harrierů GR7. Apache vypálily na jejich opuštěný Land Rover řízenou střelou Hellfire, aby se nedostal do rukou nepřítele.

V nastalém chaosu tým SBS ztratil dva ze svých zajatců. Ovšem ještě důležitější bylo to, že od hlavní skupiny byli odděleni dva členové týmu – seržant SBS Paul Bartlett a kapitán David Patten, který byl k týmu přivelen z pluku speciálního průzkumu. Ačkoliv nebylo známo, kde se nacházejí, Pattena viděli, jak při sprintování přes pole padá bezvládně k zemi a proto se už předpokládalo, že byl v bojové akci zabit (Killed in Action – KIA).

Když bitva skončila, bylo naším úkolem doprovázet rotu výsadkářů ve dvou vrtulnicích Chinook do této oblasti a pomoci jim najít KIA a MIA. Kupodivu jsme dostali poměrně přesné lokalizační údaje pro hledání.

Já jsem pilotoval a Simon, můj kopilot a střelec z Královského námořnictva, seděl na sedadle dva metry přede mnou. Zatímco paragáni

pročesávali terén, prohlíželi jsme jejich bezprostřední okolí, zda tam není nepřítel nebo ukryté IED. Simon se upřeně díval na přístroj pro vyhledávání a označování cílů TADS a objektivem denní televizní kamery se 127násobným zvětšením neustále prověřoval linii porostu stromů, keře a stíny před výsadkáři.

Posádka Apache pracuje vždy jako tým, takže zatímco Simon hlídal přiblížený částečný pohled, já jsem si ze zadního sedadla udržoval celkový přehled o situaci na místě. To znamenalo krýt paragánům týl a také dohlížet na druhý Apache v naší letce. Zodpovídal za vnější bezpečnostní kordón a musel pečlivě sledovat, jestli se v této oblasti neobjevuje nějaká hrozba zvenčí. Všechno, co bylo uvnitř zóny o ploše dvou čtverečních kilometrů, patřilo už nám.

Podřídil jsem 30 mm kanón svému pravému oku. Jeho střely teď budou dopadat přesně na cíl, který se objeví v nitkovém zaměřovači monoklu na mém pravém oku. Musel jsem se jen podívat na cíl a stisknout ukazováčkem pravé ruky tlačítko střelby na cykliku. Nechal jsem Simona, aby dál prohlížel terén. Kdyby něco uviděl v nitkovém zaměřovači TADS, také by rychle stiskl svou spoušť.

Teď jsme byli nízko nad paragány, přímo nad jejich hlavami. Chtěli jsme, aby všichni v této oblasti věděli, že jsme okamžitě připraveni k boji, kdyby si chtěl Tálibán znovu s něčím začít. Za normálních okolností to k jejich odrazení stačilo, ale ne vždycky. Už tady dnes ráno jednou byli a bojovali. Proto jsem to chtěl co nejdříve urychlit.

„Kluci se chystají přejít na další pole. Jseš si jistý, že je zavlažovací příkop v pořádku?“

„Podle toho co vidím, tak jo.“

„Nic jiného důležitého?“

„Ne, nic.“

„Dobře, budu teď trochu hlídat čas, jo?“

„Jasně.“ Simon se odmlčel. „Podívám se teď důkladněji na řadu stromů na nejvýhodnějším konci druhého pole. Je to jediné místo, které jsem si ještě podrobně neprohlížel.“

Nebylo to jenom tady. Uvnitř Zelené zóny jsem se nikdy necítil klidně. Ani nikdo jiný a ani vteřinu. Mělo by se jí říkat Červená zóna. Byl v ní Tálibán a my ne – úzký pruh dobře zavlažované půdy, v nejširším místě necelých deset kilometrů široký, rozkládající se po obou stranách řeky Hilmand. Tento velký vodní tok se vinul po celé délce

této provincie, s vegetací dostatečně hustou na to, aby se stala rájem partyzánských bojovníků.

My jsme dávali přednost poušti, která pokrývala zbytek provincie Hilmand. Nedalo se tam nikde schovat a to byl důvod, proč Tálíbán bojoval v Zelené zóně. Britské jednotky poprvé vstoupily do Hilmandu a jeho Zelené zóny před dvěma měsíci. Ovšem teprve teď si začínaly uvědomovat, jak strašně těžká bitva to bude.

„Něco tady mám,“ řekl Simon tiše.

Uvolnil jsem páku cykliku asi tak o centimetr, abych snížil rychlost letu. To mu usnadní udržet si požadovaný záběr na TADS.

„Myslím, že vidím tělo.“

„Kde, kámo?“

„Severovýchodní roh toho druhého pole. Přímě pod stromy. Nevyzařuje teplo, ale je to určitě tělo. Zjišťuji teď laserem jeho polohu v souřadnicové síti.“

Spojil jsem se vysílačkou s velitelem na zemi, předal jsem mu souřadnice a také ústní instrukce. Ušetří jim to cenný čas.

Za minutu se Simon zase ozval. „Je tam něco severně od něj.“

Věděl jsem, co teď přijde.

„Myslím, že mám druhé. Deset metrů severně od toho prvního. Tentokrát je zastrčené pod větvemi; v příkopu, ve stínu. Ani tohle nevyzařuje teplo.“

Zamrazilo mne. Pokud to druhé tělo nebyl mrtvý tálíbánský bojovník, tak jeden KIA a jeden MIA teď vypadalo velmi pravděpodobně na dva KIA. Přišli jsme moc pozdě, abychom pro ně mohli něco udělat.

Zavolal jsem veliteli výsadkářů ještě jednou. Začali chránit oblast kolem prvního těla, ale vypadalo to, že jeden z jeho mužů už uviděl to druhé tělo a mířil k němu.

Druhý zaměřovací kříž na mém monoklu mi přesně ukazoval, kam se Simon dívá svým TADS. Bylo to na to druhé tělo a ten záběr se dobrých třicet vteřin nezměnil. Nemohli jsme si dovolit soustřeďovat se na ně. Pořád jsme se museli starat o naše muže. Mrtví žádnou hrozbu nepředstavují. Ta hrozba byla jinde.

Dal jsem Simonovi dalších deset vteřin. Pořád se nemohl od toho záběru odtrhnout. Už jsem byl vážně nervózní. Tělo může být perfektní lákadlo k dalšímu přepadení ze zálohy, ale s takovou nikdy nic takového nevidíme. Musí teď prohlížet prostor dál za stromy.

„Si, skonči to. Už jsi ta těla pozoroval moc dlouho, kámo. Starej se o kluky.“

„Je tam něco divného.“

„Je tam toho sakra hodně divného, kamaráde – jsou mrtví. Tak to skonči.“

„Ne, Ede, ty mi nerozumíš. Je tam něco divného s těmi těly.“

Poprvé jsem se podíval na obrazovku svého TADS nad svým pravým kolenem. Měl jsem teď úplně stejný záběr jako Simon. Z černobílého televizního obrázku bylo těžké získat nějaké větší detaily, ale okamžitě bylo zřejmé, že na ani jednom těle nejsou patrné žádné rozdíly v odstínech. To mohlo znamenat jediné – že jsou těla svlečená.

„Nejde jenom o jejich šaty. Podívej se na polohu, ve které leží. Zdá se ti to normální?“

Těla obou mužů ležela natažená na zemi s rukama u boků. Když člověk padne zasažen v boji, tak ne takhle. Jak jsme pokračovali v kroužení, Simonovi se zlepšil výhled. Zoomem si to místo přiblížil. Měl pravdu, s těmi těly nebylo všechno v pořádku. A to hodně. Už jsem se tam nechtěl dívat.

„Ty...do prdele...vole...“ vydechl Simon.

Po několika vteřinách to velitel paragánů oficiálně oznámil. „Wildman pět jedna, Widow sedm čtyři. Potvrzení dva KIA. Dáváme je do vaků.“

Tálibánci mohli sledovat každý jejich pohyb, a tak se výsadkáři s těly rychle stáhli na přistávací zónu vrtulníku. Vrátil se Chinook, aby je za našeho pozorného dohledu přepravil zase zpátky.

Při letu na základnu Bastion jsme se se Simonem pokoušeli přijít na to, co se tam ksakru udělalo špatně. Kdyby tak člověk o tom přepadení něco věděl. Znal jsem běžné postupy, ale teď to bylo neuvěřitelně frustrující – skutečně dvousečná záležitost. Kdyby zavolali o pomoc, během třiceti minut bychom tam byli s dvěma Apachi a poskytli bychom jim krytí. Možná bychom dokonce dokázali zachránit těm dvěma klukům život.

Rozhostilo se mezi námi ticho. Věděl jsem, o čem Simon uvažuje, protože já jsem o tom přemýšlel také. Byl Patten nebo Bartlett ještě živý ve chvíli, kdy se dostali Tálibáncům do rukou? Kvůli nim jsem se modlil, aby nebyli. Pokud byli živí, představa té strašné hrůzy, kterou museli zakusit v posledních zoufalých minutách svého života, byla nesnesitelná.

„Víš co, Ede?“ řekl Simon konečně. „Kdybych tam byl já, tak vím, co bych udělal. To uspokojení bych těm parchantům nedopřál.“

Myslel jsem si přesně to stejné.

Při zpátečním letu na základnu Bastion jsem si skutečně až teď uvědomil, proč se osádkám letadel už nedávají zlaté sovereigny. Zde se nemůžete z problémů vykoupit. Tyto lidi naše peníze nezajímají.

Nikdo z nás si samozřejmě nemyslel, že tohle nasazení bude procházka růžovou zahradou. Všichni jsme věděli, co mudžáhedíni dělali pilotům sovětských bitevních vrtulníků, když je zajali; tyhle strašné historky jsme všichni slyšeli. Je pravda, že naše Apache byly stejně dokonalé a mocné, jako vypadaly, ale to neznamenal, že jsme nedotknutelní. Na našich schůzkách se zpravodajci nám denně připomínali, jak je Tálibán pevně rozhodnutý jeden z našich vrtulníků dostat. A byly to Apache, které nenáviděli nejvíc.

„Alláh budiž pochválen, chci, abyste sundali komára,“ odposlechli naši zpravodajci tálibánského velitele ve vysílačce, jak nabádá své mužstvo. Takhle nám říkali – komár. Pro Chinooky měli termín „krávy“.

Ale do dnešního dne jsme se všichni utěšovali tím, že by nás zachránilo to, že jsme tady jako kladní hrdinové. Účastnili jsme se rekonstrukční a bezpečnostní mise, ne invaze. Předpokládali jsme, že v případě sestřelení bychom se z toho prostě nějak dostali. Možná by nás trochu profackovali, jako Saddám ty kluky z Tornada za první války v Zálivu. Potom pár měsíců ve špinavém kriminále a nakonec tradiční výměna zajatců na Checkpoint Charlie.

Teď jsme znali pravdu. Realita byla krutá. Našeho nepřítele v jižním Afghánistánu nezajímá, s jakým mandátem jsme sem přišli. Jestli se jim dostaneme do rukou, tak můžeme jen doufat v rychlou smrt.

Pevně jsem stiskl cyklik, protože jsem se v tu chvíli také rozhodl, že mě tihle hnusní parchanti živého nedostanou. Kdyby mě sestřelili, utíkal bych, dokud by mi srdce vydrželo. Kdybych nemohl běžet, bojoval bych až do poslední kulky. Tu bych si nechal pro sebe.

Ten večer jsme si několik hodin povídali ve stanu pro osádky, když přišla zpráva, co se stalo. Všichni piloti došli ke stejnému závěru. Divil bych se, kdyby se podobně nezachovali všichni výsadcáři z místních základen.

O tom, co přesně se těm dvěma klukům od SBS stalo, jsme se dověděli až o několik dní později. Patten byl zasažen do hrudníku a kulka